

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Pere Bosch i Cuenca

La monarquia, en perill

Durant els 39 anys que es va mantenir en el tron, l'anterior monarca, Joan Carles I, va fer onze rodes de consultes

per investir president del govern. El seu hereu, Felip VI, ja n'acumula set en cinc anys, una i mitja per cada any. La dada posa de manifest, perfectament, la inestabilitat política en què viu immers l'Estat espanyol, talment com la freqüència de les eleccions, la durada dels governs en funcions o les pròrrogues pressupostàries, per posar només algunes exemples, i, com ens podem imaginar, genera un munt de problemes, des de la paràlisi legislativa fins a la incapacitat per resoldre els reptes estructurals, entre els quals hi ha el tema català. La llista de conseqüències negatives podria ser interminable, però, entre totes, n'hi ha una que té especialment neguitejats alguns periodistes i polítics. Es tracta del desgast de la institució monàrquica. I no pas perquè l'acumulació de consultes acabi repercutint en l'atapeïda

Hi ha alguns opinadors o polítics que ja comencen a neguitejar-se pel desgast que pugui patir el monarca amb la reiteració de les consultes

agenda de Felip VI, que ja deu acumular més fotos amb la presidenta del Congrés de Diputats que no pas amb el seu cunyat; ni tampoc perquè el monarca es vegi *desbordat* per les peticions de mediació que li arriben des d'alguns partits com ara Podem (per cert, estranya paradoxa, la de Pablo Iglesias, que es defineix com a republicà i reclama al monarca que se salti la Constitució i faci la feina dels polítics). Sinó senzillament per la possibilitat que sigui el rei qui hagi de posar fi a la legislatura i se l'acabi associant a la crisi política. Fa pocs dies, des de l'editorial del diari *El País* es plantejava el dilema amb molta claredat: "Entre que sigui el rei qui hagi de posar fi a la legislatura, perquè no hi ha candidat, o que sigui el Congrés després del fracàs d'un altre intent d'investidura, en què els responsables polítics s'hagin vist obligats a donar explicacions, és preferible això últim." O sigui que ja ho veuen. La *pobra* monarquia, amb una imatge tan *immaculada*, encara es veurà perjudicada per culpa de la incompetència dels polítics.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Arròs negre

Un moviment de mobles a casa fa que trobi el llibre de Josep Pla *El que hem menjat*, que donava per perdut. En pico uns capítols. De la primera lectura havia tret la impressió tinguda per corrent: a través de la cuina, l'autor, com gairebé sempre, explica el país. El "país" en sentit ampli: pondera la cuina catalana i també la balear, la valenciana, la de la Catalunya Nord i, més amunt, l'occitana. Els Països Catalans apareixen complets, incloent-hi el projecte expansiu que la batalla de Muret va frustrar. La lectura d'ara em fa entendre que no és un llibre sobre menjar sinó sobre la gana. Pla està de molt mal humor. Rondina i es queixa com mai en altres textos. De què es queixa? Què el fa rondinar? A què es degut un mal humor tan sostingut? La gana. Jo conec un munt de gent que quan s'apropa l'hora dels àpats entra en un humor negre, res no els està bé, ho engegarien tot a rodar. Tenen gana. Un cop saciada, salten a l'estadi contrari. Es tornen mansuets, afables i inclinats a fer petons a les criatures. Pla, que menjava poc, s'enerva per una altra mena de gana. O de

“El que hem menjat”, de Josep Pla, és una obra antifranquista

ganes: les de poder menjar els productes i els plats succulents que la postguerra van, com ell diu, "debolir": aquells olis que no fan girar d'esquena a la primera fregida, aquell bacallà vingut dels països escandinaus, aquella carn d'olla majestuosa elaborada amb productes de la terra de primera qualitat i a bon preu, aquells pollastres, aquells tomàquets, aquell pa... Insisteix a donar les culpes de la "debolició" a l'autarquia. L'"autarquia", com l'estraperlo, l'especulació o la flaqueza de la pesseta, és Franco. *El que hem menjat* és una obra antifranquista per via culinària. Va bé alertar-ne ara que

molts han descobert l'antifranquisme de Pla a través de dietaris inèdits o de cartes als amics. Unes patates horribles li fan dir: "Vingué la guerra civil, que ho ensorrà tot, i l'economia dels llargs anys de pau, que, havent estat el país tocat fins a l'os, foren una immensa desgràcia." N'hi ha per estar de mal humor.

Nota a part: parla de l'arròs negre. Per Pla "arròs negre" no és la pasta tintada que ara serveixen a molts restaurants i que la gent consumeix amb estranya delectació. Ni el menciona, a la seva època no existia. Arròs negre és el normal, el que es fa a la paella després d'haver elaborat un sofregit molt concentrat, confitat i fosc de ceba, all i una mica de tomàquet. El resultat no és negre però rep el nom per contraposició a l'arròs blanc. També diem "negre" al vi que en altres llocs és *rouge*, *red* o *tinto*, per distingir-lo del blanc. Som els únics que veiem negre el vi. Hem reforçat el negre de l'arròs amb tinta. La gent surt de la deglució amb les dents i els llavis emmascarats, els tovallons s'han de llençar. El sofregit vol paciència, i tenim pressa.